

[P. Christensen.]

være medbestemmende med Hensyn til Afgørelsen af, hvem der skal anses for at være Nyimportør, og sagde, at det var ligegyldigt, hvordan man bar sig ad, man kunde dog ikke gøre alle tilpas. Saaledes er det nu engang, naar man skal administrere offentlige eller andre Anliggender; det skulde det ærede Medlem erindre, for det er saa sandt, saa sandt, at det er vanskeligt at gøre alle tilpas. Men jeg tror, at den nuværende Regering og Valutaadministration gør det paa den bedst mulige Maade.

Den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), sagde, at Regeringspartierne havde foretaget en Svingning med Hensyn til Rentespørgsmaalet. Det har vi saa sandelig ikke. Regeringen og Regeringspartierne fralægger sig Ansvar for, at den Rentesenkning eller rettere sagt Konvertering, der i sin Tid blev foreslaaet af Indenrigsministeren, ikke blev gennemført. Jeg minder om den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, sidste Gang vi behandlede Sagen i dette Ting. Han fralagde sig Ansvar for Følgerne af, at Lovforslaget dengang ikke kunde vedtages paa Grund af det daværende Landstingsflertal. Det var det, der hindrede Gennemførelsen af et Konverteringsforslag. Ingen vil bestride, at Indenrigsministeren fralagde sig Ansvar og lagde det over paa de Herrer, som kunde forhindre Gennemførelsen af Sagen, og derfor kan man ikke sige, at Regeringen eller Regeringspartierne har ændret Stilling i Rentespørgsmaalet. Alle, som har Kendskab til disse Ting, ved, at naar der først er gaaet nogen Tid, melder Vanskelighederne sig, og i dette Øjeblik vil det være umuligt at gøre det paa samme Maade og efter de samme Linier, som forelaa dengang. Følgelig maa man indrette sig efter Forholdene, som de ligger; Ansvar for derfor hviler paa det tidligere Landstingsflertal.

Det ærede Medlem undrede sig over, at jeg saa stærkt kunde ønske Afvikling, for jeg vilde jo ikke være med til at begynde paa en Afvikling. Jo, jeg vil være med til at begynde paa en Afvikling i samme Øjeblik, som der foreligger den mindste Anledning dertil; men det kan ikke hjælpe, at vi vil mene — og naar det kommer til Stykket, er der maaske slet ingen, som i deres Inderste mener det —, at vi kan give os til at foretage en Afvikling, naar der ikke foreligger den mindste Anledning dertil i Danmarks Forhold til Udlandet. Saaan er det nemlig i Øjeblikket. Der foreligger ikke den mindste Anledning dertil, snarere det

modsatte, snarere Forhold, der kunde begrunde en yderligere Skærpelse. Jeg vil haabe, og vi maa alle ønske, at den Dag vil komme, da vi kan inklade os paa Afvikling. Det er muligt, at der i den kommende Tid kan føres saadanne Forhandlinger, at det kan føre til et eller andet Resultat; men i Øjeblikket er der intet som helst, der begrundet noget saadant.

Villemoes: Ved første Behandling omtalte jeg ret udførligt de tre Hovedformaal, som jeg mener, Regeringen ikke har faaet opfyldt ved Hjælp af denne Lovgivning. Da nu saavel det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) som Ministeren og nu ogsaa Udvalgets Ordfører har været inde paa dette, vil jeg sige nogle faa Ord derom.

Jeg er enig med det ærede 10de Medlem for 2den Kreds om, at denne Lovgivning hverken har kunnet redde en lav Rentefod i Landet eller i det hele kunnet ordne noget, uden at man har maattet gribe til banktekniske Midler. Det er in confesso, at man har maattet gøre det, og derfor har denne Lov ikke kunnet klare det, som man fra Regeringens Side har ønsket. Det er ikke saa forfærdelig længe siden, jeg saa en Artikel i Bladet „Vestkysten“, hvor man omtalte Salget af Krisefondsobligationer. Der stod i denne Artikel noget i Retning af, at nu havde Ministeren jo solgt 14 Mill. Kr. af Krisefondens Obligationer, og man formodede, at det var Ministerens Mening, at han vilde sælge hele Portionen. Da vi i sin Tid vedtog denne Lov om Krisefonden, hvori der, saa vidt jeg husker, er bragt omkring 140 Mill. Kr., havde jeg i alle Tilfælde den Forstaaelse, at derved tog man disse Millioner ud af Markedet, hvilket skulde hjælpe til, at Renten ikke steg for højt, at Massen ikke blev for stor. Nu vil jeg spørge den højtærede Minister: Er det Meningen, at Obligationerne skal overtages af Nationalbanken, eller skal de sælges i det aabne Marked? For Faktum er, at hvis det sidste sker, falder Kurserne, og saa stiger Renten; det kan man ikke komme uden om. Begyndelsen er gjort af den højtærede Minister, for jeg mener vedblivende, at den højtærede Minister er Nr. 1 baade over for Krisefonden, over for Nationalbanken og over for Valutakontoret.

Efter at jeg har spurgt om dette, vil jeg gerne sige, at naar den højtærede Minister — og Udvalgets ærede Ordfører for øvrigt ogsaa — har paastaet, at der sker Forenklinger ved det Forslag, som den højtærede Minister nu har stort Haab om at faa vedtaget om kort Tid, saa har jeg for